

FEHÉR FERENC:

Mellemen sír egy margarét

A tanya padlásán bagoly rikoltott
Es hangjára felriadt lenn a rét.
Jöttem feléd, de éreztem, leomlok,
Mert égette arcom az a kún homlok
Es mellemen sírt, sírt a margarét.

Vársz rám, — sügta felém a fényes ablak
S kis csillagok futottak szerte szét,
Figyelve, hátha rám akadnak.
Megcsaltam, — sügtam én sötét magamnak
Es mellemen sírt, sírt a margarét.

Pedig már akkor elment messze, messze,
De szemem az éjben is látta még
Pogány, sötét szemét rámnevetve.
Ijesztő rémként körülfont az este
Es mellemen sírt, sírt a margarét.

Vén, jó kutyád elém futott csaholva,
Csókolta szerelmed fehér kezét,
S csalt, cibált magával, feléd, a dombra,
De látásodtól megszakadtam volna,
Mert mellemen sírt, sírt a margarét.

Egy levél ott ringott a szilvafánkon
S szememre szállt egy emlék — tiszta, szép:
Ott voltál először enyém a nyáron,
S tudtam, e tájat már hiába járom,
Mert mellemen sírt, sírt a margarét.

. . . Most is látom, ahogy melleme tüzte,
S bár otthagytam, holnap után visszakér,
Vétkeztem, s homlokom nincs mi lehütse,
Csak futok hajszótan, szerelmétől úzve
Es mellemen sír, sír a margarét . . .